

'ISKONSKI STRAH' / Putopisac Hrvoje Jurić o putu oko svijeta: 'U nekoliko ekstremnih situacija mislio sam da neću preživjeti'

Foto: Hrvoje Jurić

Ako ga do sad niste znali imenom i prezimenom, sigurno ste na društvenim mrežama primijetili dva neodoljiva psa, Enu i Maxa, i jednog pustolova, čopor bez premca

29.10.2025.

14:04

TATJANA HORVATIĆ

HRVOJE
JURIĆ

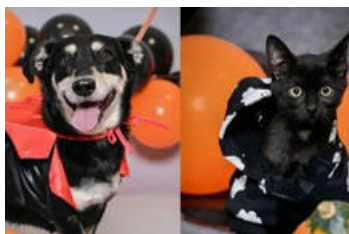

Čovjek od akcije, ako mene pitate kako bih opisala **Hrvoja Jurića** - putopisca, fotografa i neslužbenog vlasnika Guinnessovog rekorda za put oko svijeta na električnom biciklu. Ako ga do sad niste znali imenom i prezimenom, sigurno ste na društvenim mrežama primijetili dva neodoljiva psa, Enu i Maxa, i jednog pustolova, čopor bez premca. Neobičnu obitelj spremnu za iduću ekspediciju.

Hrvoje je završio srednju, a nakon nje upisao **Ekonomski fakultet u Osijeku** . Međutim, brzo je shvatio kako uklapanje u 'standardno radno vrijeme' nije opcija. Iako danas radi više nego ikada, taj dojam nema jer radi ono što voli. U nastavku slijedi njegova priča.

NET.HR / Sami izradite lampione i aranžmane za groblje

NET.HR / Psi i mačke iz skloništa Dumovec traže novi dom, udomite ih

Foto: Hrvoje Jurić

"Na put oko svijeta odlučio sam se 2016. godine, kad sam tijekom zime vozio od Osla do Nordkappa. To putovanje je bilo rekretnica. Na pripremu i realizaciju projekta otišlo je oko tri godine rada te puno odricanja u financijskom, fizičkom i psihičkom smislu. Krenuo sam u lipnju

2019. iz Zagreba i nakon 133 dana, 6 sati i 10 minuta ponovno bio na istom mjestu. Na ovu avanturu gledam kao na krunu svega što sam do tada radio. Uz to, shvatio sam da je za ovakve pothvate nužno jako dobro poznavati svoje tijelo i njegove mogućnosti, odnosno slabosti.

Najizazovnije je bilo ostati pribran, što bi se reklo, "ne skrenuti s uma", objašnjava Jurić koji je nakon toga još dvije godine živio kao nomad u pravom smislu te riječi. Ideja se rodila negdje na Durmitoru, a razlog je bio praktične naravi. Naime, u jednom je trenutku obiteljska kuća jednostavno postala prevelika.

Pronašao mir u Slavoniji

"Tražila je previše vremena. Uz to, bila je potrebna stepenica kako bih se dalje razvijao u smjeru fotografa, s velikim naglaskom na fotografiranje životinja. Na taj sam način dobio slobodu koja mi je bila potrebna te vođen lijepim vremenom mogao obilaziti atraktivne lokacije za snimanje vukova, medvjeda ili orlova. Od Nordkappa do Prokletija“, pojašnjava Jurić koje danas, nakon mjeseci i mjeseci provedenih na četiri kotača, završava radove na vlastitoj kući, i to u rodnom kraju.

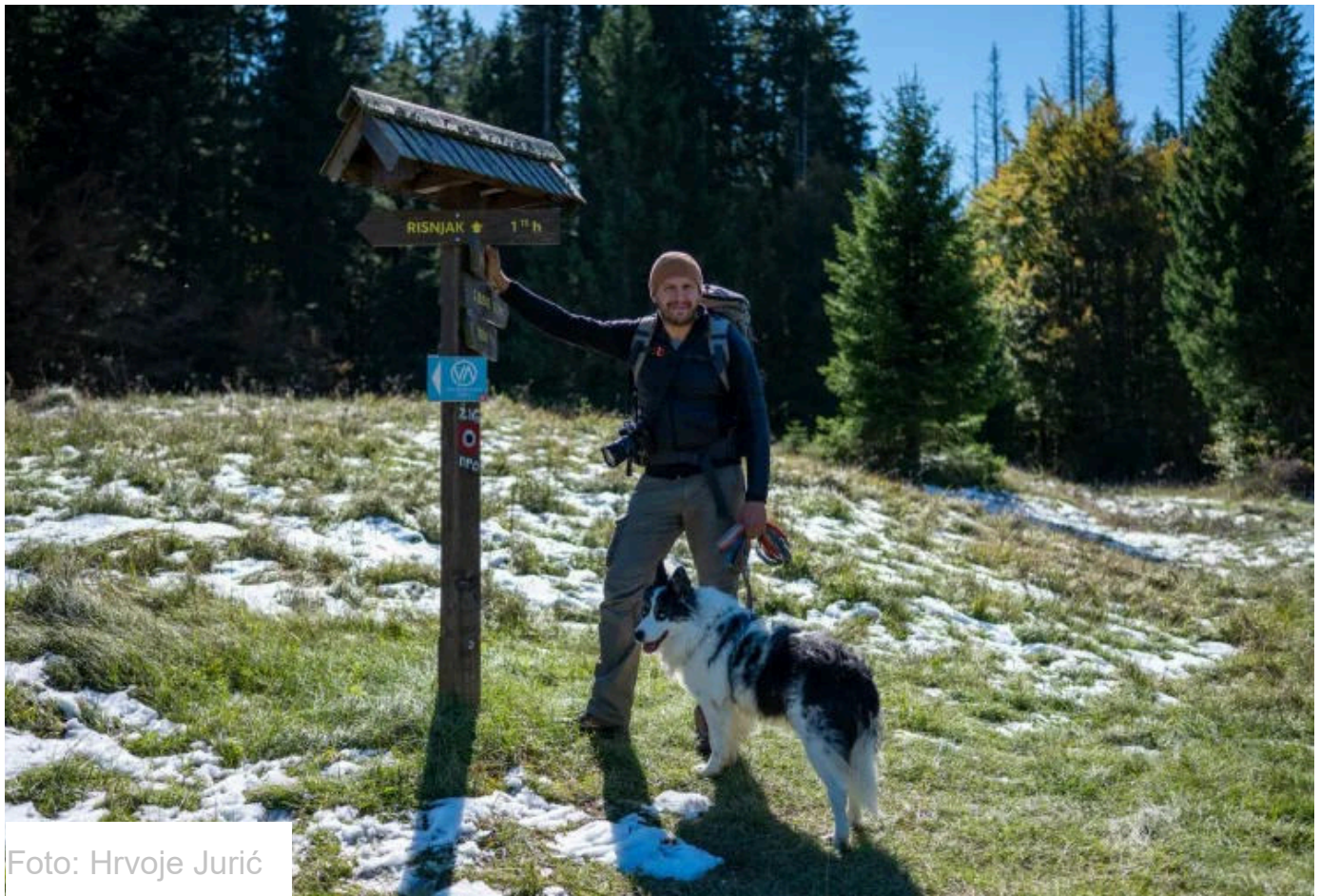

Foto: Hrvoje Jurić

"Kroz dvije godine života u autu, skupio sam previše stvari i opreme te sam se nekako umorio od stalnog traženja gdje ćemo spavati i koja će biti naša iduća lokacija. Plan je bio pronaći kuću u Gorskom kotaru, ali na kraju je srce ipak presudilo u korist Slavonije. Papuk mi je oduvijek bio drag i uvijek bi me iznova oduševio. Moji prijatelji, Sanja i Gusta, upoznali su me s Antom, koji je u to vrijeme prodavao kuću - baš onakvu kakvu sam oduvijek

htio. Na brdašcu, bez susjeda i s dovoljno velikim dvorištem za Enu i Maxa. Ovdje smo pronašli svoj mir“, govori Jurić koji se voli izražavati na različite načine... Fotografijom, snimanjem, ali i pisanjem. Ovo prvo došlo je sasvim prirodno, a onda je kupnjom prvog fotoaparata hobi prerastao u posao.

'Fotografija mi je poziv'

"Fotografija je za mene zapravo više od posla. To je poziv kojem sam posvetio većinu svog vremena. Kroz fotografiju i video, kao i pisanje imam mogućnost izraziti svoje stavove, ljubav prema prirodi ili drugima, ali i svoju ljutnju i gnjev. Svaki fotograf ili snimatelj, kao i pisac, možda najbolje rečeno umjetnik, ima svoj način izražavanja i svoj stil. Za fotografiranje životinja potrebno je puno strpljenja i čitanje znakova koje nam životinje ostave. Nekad je potrebno nekoliko

mjeseci kako bih uhvatio dobar kadar. Možda me to traganje za pravim kadrom čini budnim i gladnim“, objašnjava Jurić koji ne pokušava uljepšati stvari. Zato priznaje da se nekoliko puta našao u ekstremnim situacijama kada nije bio siguran hoće li uopće preživjeti.

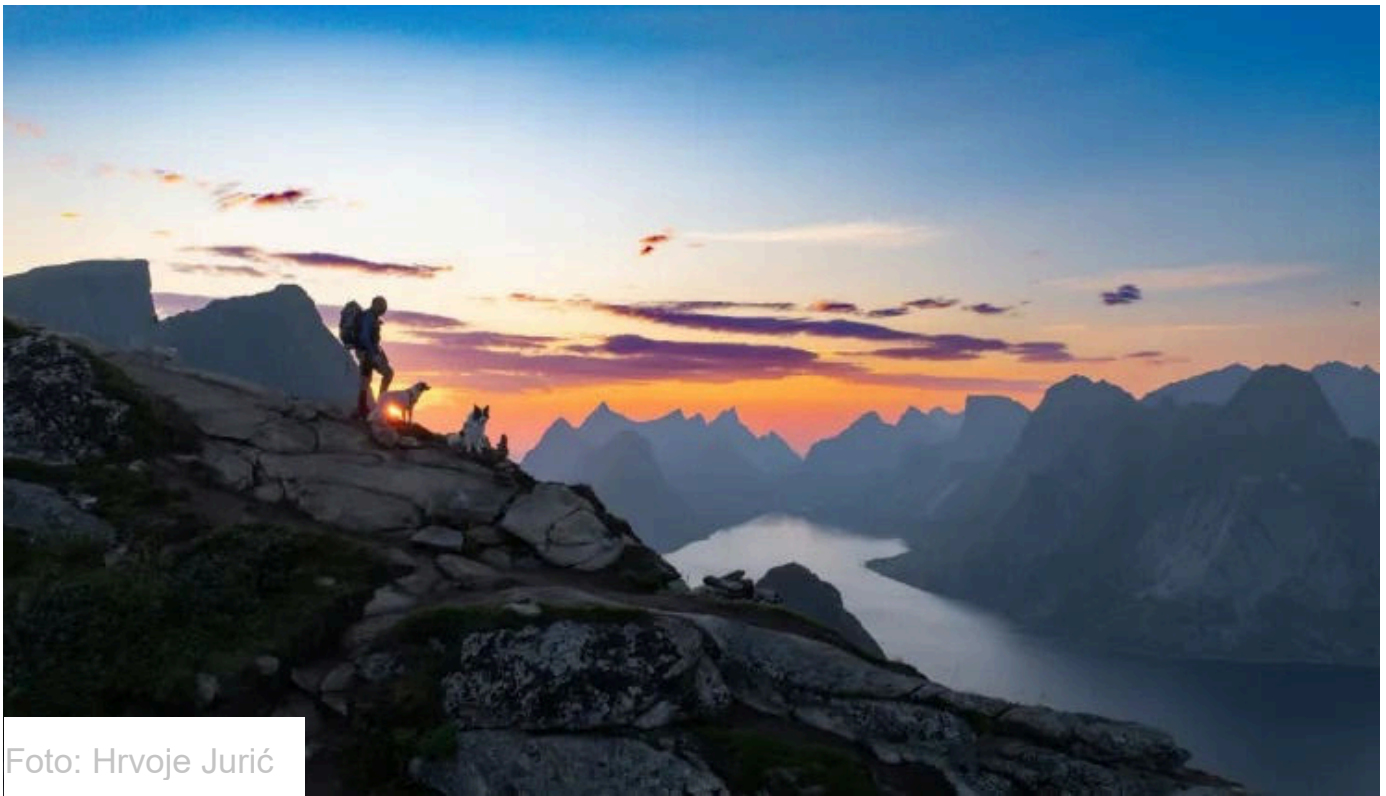

Foto: Hrvoje Jurić

"Susret sa snježnom olujom u Norveškoj pamtiti ću zauvijek. Vjetar i snijeg bacili su me s bicikla na Kvaenangsfjelle planini. Odjeća mi je bila natopljena snijegom, vani je bilo debelo ispod nule i u meni se probudio iskonski strah za goli život. Takva iskustva ostave posljedice i čovjek bude sretan što je još uvijek tu", govori Hrvoje najavljujući sljedeću ekspediciju u tu istu zemlju koja ga je već jednom bacila na koljena.

Projekt Muskox Expedition

"Baš sad krećemo s pripremama za Muskox Expedition, projekt u kojem Josip Augustinović Gusta i ja putujemo u Norvešku. Cilj je snimanje mošusnih goveda, koja se nalaze na Dovre planini. Ova prekrasna, ali vrlo teritorijalna bića žive u carstvu snijega i leda između Osla i Trondheima. Očekuju nas vrlo ekstremni uvjeti, gdje tjednima planiramo noćiti na -30°C ili još niže", najavljuje Hrvoje koji u cijeloj ovoj priči i dalje drži ego pod kontrolom, na sebe i dalje gledajući kao na tek još jednog momka iz Slavonije.

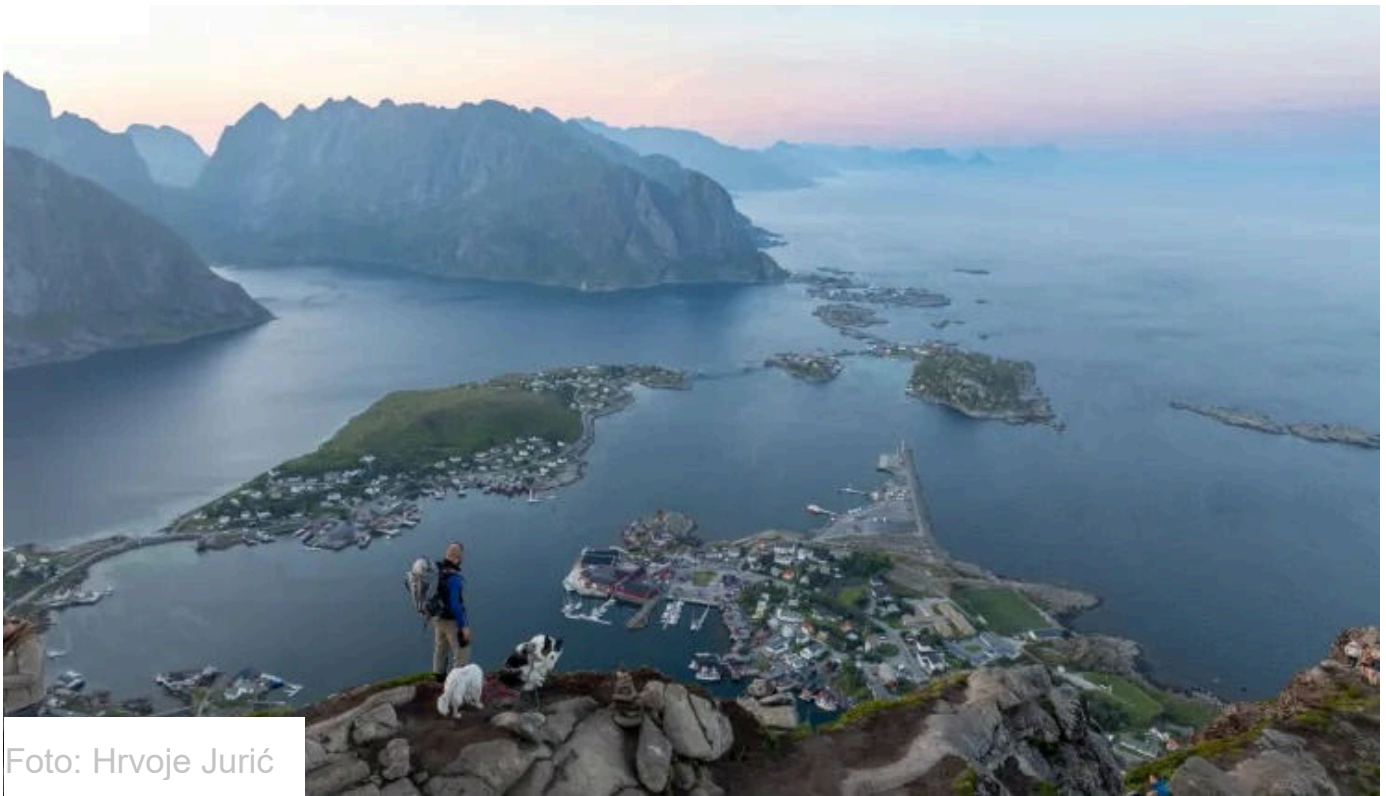

Foto: Hrvoje Jurić

"Grozim se činjenice da ljudi koji se predstavljaju kao putopisci imaju status boljih od drugih. To što sam ja proputovao ili skupio iskustvo koje drugi nemaju ne čini me boljim čovjekom. Naprotiv, trebao bih biti pristupačniji upravo zbog različitih kultura i ljudi koje sam upoznao širom svijeta. Naravno da je sve dostupno svima, barem onima koji su sposobni hodati i razmišljati. Često puta kroz šalu, ali vrlo istinitu šalu kažem da 'ako sam mogao ja, mogu i drugi'. Pod time mislim da ja

nisam nikakav super čovjek ili da imam neku posebnu snagu. Ja sam vrlo običan mladić iz malog slavonskog sela koji je jednog dana odlučio pronaći svoj put i probati živjeti od posla koji voli raditi. Mislim da nemam bolju ili lošiju početnu poziciju od bilo kojeg drugog mladića u bilo kojem dijelu Lijepe Naše“, ohrabruje Jurić te dodaje kako je za uspjeh najbitnije cjeloživotno učenje. Pa makar i na vlastitim pogreškama, tada se lekcija ureže u pamćenje. Činjenica s kojom se svi možemo složiti jest da se nitko nije rodio sa svim znanjem, a i da je ono samo po sebi nedokučivo.

Foto: Hrvoje Jurić

"Nisam siguran koliko je društvo u globalu spremno na iskrenost jer iskrenost često puta nije ono što ljudi žele čuti. Mislim da je vrlo bitno ostati svoj, pogotovo na društvenim mrežama. Dugo, da ne kažem previše, vremena sam tamo prisutan i vidim kako ljudi često puta pišu stvari koje bi drugi htjeli čuti, a time gube sebe. Meni je to porazno i uvijek ću biti svoj, bez obzira koliko me ljudi pratilo. To naravno ne znači da je u redu biti

neugodan prema drugima“, dodaje Jurić kojem su vožnja biciklom i planinarenje dio svakodnevice.

'Ništa ne dolazi preko noći'

"Planina me naučila strpljenju, poštovanju i činjenici da ako želiš nešto postići moraš zasukat rukave. Ništa ne dolazi preko noći, a ako i dođe, na taj način i ode. Biti sam, tamo gore u planini, važno mi je za samospoznaju. Na taj način si dajem mogućnost postati bolji čovjek“, zaključuje Hrvoje koji kod drugih cijeni nesebično davanje pomoći, bez fige u džepu, jer to je jedino ispravno.

Foto: Hrvoje Jurić

Za Hrvoja još ne znam kakva je karakterno osoba, bilo bi olako tek tako pisati zaključke, ali ne mogu se oduprijeti dojmu zapanjujuće skromnosti.

Postigao je mnogo toga, ali i dalje nastoji sugovornika razuvjeriti u veličinu svojih postignuća. A to je odlika, ako mene pitate, inspirativnih ljudi.

Serijski članak „InspiRACIJA: Ljudi koji mijenjaju svijet“ objavljena je uz financijsku potporu Agencije

za elektroničke medije temeljem Programa
ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim
publikacijama.